

Rotterdam, 17 augustus 2021

Beste medeleden van de adviesraad,

Met veel enthousiasme en maar één voorbehoud ging ik het gesprek in over mijn kandidatuur: als ik terecht zou komen in een commissie met voornamelijk witte, cis-heteromannen die weten wat het beste is voor ons, dan zou ik passen voor de eer.

Mij werd verzekerd dat de groep divers was. Het idee van een intersectionele aanpak van alle vormen van uitsluiting sprak me zeer aan en zo stapte ik de eerste bijeenkomst in.

Bij het voorstelrondje hoorde ik echter rechts van me fluisteren: "Maar het zou toch alleen over racisme gaan?". In mijn naïviteit antwoordde ik zachtjes dat het over een brede groep ging, ook over LHBTIQ-discriminatie en chronisch zieken.

Achteraf was dit wellicht veelzeggend.

Bij de tweede bijeenkomst stond naast procedures, de naam op de agenda. Hier ontspon zich een discussie waarbij racisme - en na een interventie van vrijwilligers van Belvédère - zelfs anti-racisme prominent in de naam terecht kwam.

Ook veelzeggend, en voor mij persoonlijk alles behalve prettig: ik kreeg van [REDACTED] de vraag: "Kan jij je door een LHBTIQ'er van kleur vertegenwoordigd voelen?". Wat in mijn oren klonk als: 'Wat doe jij hier?'. Terwijl de beleidsstukken in mijn ogen duidelijk waren: het College van Burgemeester en Wethouders zagen in de BLM-demonstraties een aanleiding om veranderingen tot stand te brengen in het gemeentelijk beleid.

Een aanleiding.

Eerder waren er ook al manifestaties vanuit de LHBTIQ-gemeenschap, en waarom voor elke groep mensen een aparte Adviesraad oprichten terwijl in de kern elke vorm van uitsluiting en discriminatie hetzelfde is: pijnlijk voor wie het aangaat, verwerpelijk, strafbaar. En een gemis voor de maatschappij om zoveel goede mensen uit te sluiten.

Iedere groep heeft specifieke kenmerken, aanvliegroutes, pijnpunten, maar het feit dat je wordt uitgesloten en gediscrimineerd op basis van één persoonskenmerk dat kennelijk afwijkt van de norm of meerderheid, blijft een zeer pijnlijke en vernederende ervaring.

Hierin zijn wij dus allen gelijk.

Tijdens die discussie over de naam heb ik een aantal dingen gezegd. Eén ding wil ik hier nogmaals noemen die 'mijn' groep vaak treft: al te vaak worden wij LHBTIQ'ers weggezet onder 'de rest'.

Als voorbeeld noemde ik artikel 1 van de Grondwet, die luidt als volgt:

"Allen die zich in Nederland bevinden, worden in gelijke gevallen gelijk behandeld. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht of op welke grond dan ook, is niet toegestaan."

LHBTIQ'ers vallen onder 'welke grond dan ook' en zijn hiermee overgeleverd aan de willekeur van de interpreteerders van de grondwet.

De dynamiek in onze groep, het steeds groter wordend enthousiasme in de discussie rond de naamswijziging, zorgden ervoor dat ik me als representant van de LHBTIQ-doelgroep ten eerste niet gehoord voelde en vervolgens mij niet veilig genoeg voelde om in te gaan tegen de naamswijziging.

Als gedachte-experiment wil ik jullie vragen bij jezelf na te gaan hoe het voelt als het volgende scenario zich had afgespeeld:

Niet BLM, maar aanvallen op LHBTIQ'ers waren de aanleiding voor het College om een Adviesraad Inclusie aan te stellen. ██████ ging druk aan de slag met rekruteren en bij de eerste bijeenkomst zaten 9 representanten van de LHBTIQ-gemeenschap en 3 mensen van kleur. Een discussie over de naam volgt en de meerderheid stemt voor 'Adviesraad Anti-LHBTIQ-discriminatie & Inclusiviteit.

Voor mij is het helder dat groepsdynamiek er voor heeft gezorgd dat een tunnelvisie ontstond waardoor één vorm van discriminatie prominent werd benoemd en 'de rest' onder de noemer Inclusiviteit werd weggezet.

De ene vorm van discriminatie weegt kennelijk zwaarder dan de de andere. Dat is wat de gekozen naam uitstraalt.

Laat helder zijn: ook ik voel de urgentie om racisme aan te pakken. Het zou wat mij betreft prominent op de agenda van de Adviesraad moeten staan. Maar niet als enige discriminatiegrond in de naam ervan.

- - -

Ik heb er de laatste weken een paar keer wakker van gelegen en voerde dan in mijn hoofd hele discussies met jullie.

Met ██████ en een andere ambtenaar heb ik hierover gesproken. Ik bemerkte uiteindelijk geen steun voor mijn gevoeligheid hierover. Integendeel, vanuit ambtelijke kring werd mij ontraden de naam ter discussie te stellen.

Hierna besloot ik met ██████ te gaan praten, ik wilde dat iemand uit de raad wist hoe ik hierover dacht en voelde. Bij deze wil ik haar bedanken voor haar open houding en luisterend oor.

Mijn aanvankelijke conclusie was dat ik de naamswijziging toch zou agenderen. Maar toen ik vannacht weer een uur lag te piekeren, heb ik vanochtend de knoop doorgehakt: onder deze omstandigheden voelt het voor mij niet goed om lid te zijn van de Adviesraad.

Het gaat me te veel energie kosten als blijkt dat gelijkwaardigheid niet dé grondslag van deze adviesraad is. Het voelt niet goed om in een club mensen - die bijeen is gebracht om de stad veiliger te maken voor iedereen die met uitsluiting te maken heeft - opnieuw tot een ongedefinieerd groepje 'de rest', 'welke grond dan ook' of 'inclusiviteit' gedegradeerd te worden.

Want zo voelt het.

Ik snap het als sommigen denken: dat had je ook hier kunnen zeggen.

Maar ik vraag begrip voor het feit dat ik deze strijd al vaker heb gestreden, dat het me emotioneert dat ik dat juist in deze adviesraad wéér die discussie moet aangaan, terwijl ik vind dat het juist vanzelfsprekend zou moeten zijn.

Daarnaast heb ik door mijn chronische ziekte ook niet alle energie van de wereld.

Die energie had ik graag gebruikt voor de goede zaak, maar als mijn energie wegvloeit als gevolg van dit soort mechanismen dan besteed ik die energie liever aan andere zaken.

Hartelijke groet,
Ron van Zeeland